

бившето „Отечество“, дори и даромъ хартия за да печати вѣстника си „Знаме“, само и само да го раздѣлятъ отъ Каравелова. Но щомъ Ботевъ скъса окончателно струната съ Каравелова, тѣ изтрезнѣха и забравиха „думи и клетви“, както казва поета въ сатирата си: „Механата“.

Въ този отдѣлъ биографа е прокаралъ много вѣренъ паралелъ между Каравелова и Ботева. Този паралелъ показва, че Зах. Стояновъ умѣе да събира не само факти и документи, но още може и майсторски да сравнява.

Вѣрно и нагледно е разказалъ биографа, какъ Ботевъ покровителствува прѣдъ полицията голацитѣ-хъшпаци, които се навъртатъ около редакцията на в. „Знаме“; сжщо и за дивнитѣ му раскази прѣдъ хъшпацитѣ и близкитѣ си приятели, въ които дивни раскази той характеризира калоферскитѣ оригинали вродѣ *Калекю Миташа*. Тѣзи раскази ние сме слушали лично. Споредъ тѣхъ излизаше, че всичкитѣ Калоферци сж луди, или, ако не сж такива, то *идиоти*. Невѣрно е съобщено биографу, че, ужъ, Ботевъ написалъ „прошение“ съ скандалиозно съдържание, съ което прошение нѣколко гламави хъшпаци сж ходили да просятъ по канторитѣ. Факта за прощението е вѣренъ, но автора му е Стефанъ Ботевъ, (ако се не лъжемъ), или пъкъ В. Константиновъ; единъ отъ двамата е автора на това прошение, но не Христо Ботевъ, защото той не би си позволилъ да се подиграва съ гламавитѣ, при това нещастни хъшпаци.

Въ края на този отдѣлъ биографа е разказалъ вѣрно и подробно за гражданския бракъ, чрѣзъ който Венета Петкова Рашеева се свързва съ Ботева. бжджщия узурпаторъ-капитанъ на парахода *Радецки*. Живо е нарисувалъ биографа тежкитѣ обстоятелства, при които Ботевъ се е рѣшилъ да свие семейно гнѣздо. —

VIII.

X-и отдѣлъ. Въ началото на този отдѣлъ биографа въ общи черти рисува положението на българскитѣ рев. комитети, както въ Влашко така и въ Българско прѣзъ 1875 год. Сжщо настроението на духоветѣ на християнскитѣ народи отъ Балканския Полуостровъ прѣзъ сжщата година, което настроение бѣ създадено отъ Херцеговското възстание. Вкратцѣ, но вѣрно и конкретно, е прѣдставилъ настроението на духоветѣ и положението на българското съзаклятие. Но списъка на лицата, които съставляваха въ онова врѣме „приврѣмненото българско правителство“ е невѣренъ. Членоветѣ на „приврѣмненото правителство“ прѣзъ 1875 год. бѣха: прѣдсѣдатель Христо Ботевъ, касиеръ Д. Шоповъ, секретари: Иванъ Драсовъ и Петръ Енчевъ, членове: Д-ръ Чобановъ, Кавалджиевъ, Кирякъ Цанковъ, Ст. Стамболовъ, Ст. Заимовъ, Н. Обрѣтеновъ, Ил. Драгостиновъ и Панайотъ Воловъ. Опредѣленитѣ войводи, които щѣха да поведатъ четитѣ отъ Романия и Сърбия, бѣха: Панайотъ *Хитовъ*, Филипъ *Тотю* и Таню Стояновъ *Кравъ*. **Уйгунсуза**, Главнитѣ апостоли организатори на революцията въ